

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 10. decembra 2020*

(Besedilo, popravljeno s sklepom z dne 24. marca 2021)

„Predhodno odločanje – Območje svobode, varnosti in pravice – Azilna politika – Postopek za priznanje in odvzem statusa begunca – Direktiva 2005/85/ES – Člen 25(2) – Razlogi za nedopustnost – Zavrženje prošnje za mednarodno zaščito s strani države članice kot nedopustne zaradi predhodnega priznanja subsidiarne zaščite prosilcu v drugi državi članici – Uredba (ES) št. 343/2003 – Uredba (EU) št. 604/2013“

V zadevi C-616/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo High Court (višje sodišče, Irska) z odločbo z dne 2. julija 2019, ki je na Sodišče prispela 16. avgusta 2019, v postopku

M. S.,

M. W.,

G. S.

proti

Minister for Justice, Equality and Law Reform,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta (poročevalka), podpredsednica Sodišča, C. Toader, sodnica, M. Safjan in N. Jääskinen, sodnika,

generalni pravobranilec: H. Saugmandsgaard Øe,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- (kakor je bilo popravljeno s sklepom z dne 24. marca 2021) za M. S. C. O'Dwyer, SC, J. Buckley, barrister, in J. Brick, solicitor,

* Jezik postopka: angleščina.

- (kakor je bilo popravljeno s sklepom z dne 24. marca 2021) za M. W. C. O'Dwyer, SC, J. Buckley, barrister, in J. Watters, solicitor,
- (kakor je bilo popravljeno s sklepom z dne 24. marca 2021) za G. S. M. Conlon, SC, D. Leonard, barrister, in C. Ó Briain, solicitor,
- (kakor je bilo popravljeno s sklepom z dne 24. marca 2021) za Minister for Justice and Equality in Irsko M. Browne, G. Hodge in A. Joyce, agenti, skupaj z R. Barronom, SC, in S. Kingston, barrister,
- za Evropsko komisijo J. Tomkin, A. Azéma in M. Condou-Durande, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 3. septembra 2020

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 25 Direktive Sveta 2005/85/ES z dne 1. decembra 2005 o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah (UL 2005, L 326, str. 13).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru treh sporov med M. S., M. W. oziroma G. S. in Minister for Justice and Equality (minister za pravosodje in enakost, Irska), ker je zadnjenavedeni zavrnil njihove prošnje za mednarodno zaščito iz razloga, da so upravičeni do subsidiarne zaščite v drugi državi članici.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2005/85

- 3 V uvodnih izjavah 1, 6 in 22 Direktive 2005/85 je navedeno:

„(1) Skupna azilna politika, vključno s skupnim evropskim azilnim sistemom, je sestavni del cilja Evropske unije, da se postopno oblikuje območje svobode, varnosti in pravice, odprto za vse, ki jih okoliščine prisilijo k legitimnemu iskanju zaščite v Skupnosti.

[...]

(6) Približevanje postopkovnih pravil za priznanje ali odvzem statusa begunca naj pripomore k omejevanju sekundarnega gibanja prosilcev za azil med državami članicami v primerih, ko do teh gibanj prihaja zaradi razlik v pravnih okvirih držav članic.

[...]

(22) Države članice bi morale preučiti vsebinsko utemeljenost vseh prošenj, tj. oceniti, ali zadevni prosilec izpolnjuje pogoje za priznanje statusa begunca v skladu z Direktivo Sveta 2004/83/ES z dne 29. aprila 2004 o minimalnih standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da se jim prizna status begunca ali osebe, ki iz drugih razlogov potrebuje mednarodno zaščito, in o vsebini te zaščite [(UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 7, str. 96)], razen če ta direktiva določa drugače, tj. še zlasti

kadar se lahko upravičeno domneva, da bo zadevo preučila ali zagotovila zadostno zaščito druga država. Predvsem pa se držav članic ne bi smelo obvezati, da preučijo vsebinsko utemeljenost prošnje za azil, če je pred tem prva država azila prosilcu že dodelila status begunca ali mu zagotovila zadostno zaščito in bo prosilec ponovno sprejet v to državo.“

4 V skladu s členom 1 Direktive 2005/85 je njen namen določiti minimalne standarde glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah.

5 Člen 2 navedene direktive, naslovljen „Opredelitve pojmov“, določa:

„V tej direktivi:

[...]

(k) ‚ostati v državi članici‘ pomeni ostati na ozemlju države članice, vključno na meji ali v tranzitnih območjih države članice, v kateri je bila vložena prošnja za azil ali kjer se ta prošnja obravnava.“

6 Člen 25 te direktive, naslovljen „Nedopustne prošnje“, določa:

„1. Poleg primerov, v katerih se prošnja ne preučuje v skladu z Uredbo [Sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 109)], se od držav članic ne zahteva, da preučijo, ali prosilec izpolnjuje pogoje za begunca v skladu z Direktivo [2004/83], kadar se prošnja šteje za nedopustno v skladu s tem členom.

2. Države članice lahko štejejo prošnjo za azil za nedopustno v skladu s tem členom, če:

(a) je status begunca priznala druga država članica;

(b) se država, ki ni država članica, šteje za prvo državo azila za prosilca na podlagi člena 26;

(c) se država, ki ni država članica, šteje za varno tretjo državo za prosilca na podlagi člena 27;

(d) se prosilcu dovoli, da ostane v zadevni državi članici iz drugih razlogov in se mu na tej podlagi prizna status, ki nudi enake pravice in ugodnosti kot status begunca na podlagi Direktive [2004/83];

(e) se prosilcu dovoli, da ostane na ozemlju zadevne države članice iz drugih razlogov, ki ga ščitijo pred izročitvijo do zaključka postopka za priznanje statusa v skladu s točko (d);

[...]“

Direktiva 2013/32/EU

7 Z Direktivo 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60) je bila Direktiva 2005/85 prenovljena.

8 V uvodni izjavi 58 Direktive 2013/32 je navedeno:

„V skladu s členoma 1 in 2 ter členom 4a(1) Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen [pogodbama EU in DEU], in brez poseganja v člen 4 navedenega protokola Združeno kraljestvo in Irska ne sodelujeta pri sprejetju te direktive, ki zato zanj ni zavezujoča in se v njiju ne uporablja.“

9 V skladu s členom 1 te direktive je njen namen določiti skupne postopke za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite na podlagi Direktive 2011/95/EU [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9)].

10 Člen 33 Direktive 2013/32, naslovljen „Nedopustne prošnje“, določa:

„1. Poleg primerov, v katerih se prošnja ne preučuje v skladu z Uredbo (EU) št. 604/2013 [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31)], se od držav članic ne zahteva, da preučijo, ali prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito v skladu z Direktivo [2011/95], kadar se prošnja šteje za nedopustno v skladu s tem členom.

2. Države članice lahko štejejo prošnjo za mednarodno zaščito za nedopustno le, če:

(a) je druga država članica priznala mednarodno zaščito;

[...]“

11 Člen 53 Direktive 2013/32, naslovljen „Razveljavitev“, v prvem odstavku določa:

„Direktiva [2005/85] se za države članice, ki jih zavezuje ta direktiva, razveljavi z učinkom od 21. julija 2015, brez poseganja v obveznosti držav članic glede rokov za prenos Direktive v nacionalno zakonodajo, ki so določeni v delu B Priloge II.“

Uredba Dublin III

12 V uvodnih izjavah 2 in 41 Uredbe št. 604/2013 (v nadaljevanju: uredba Dublin III), s katero je bila razveljavljena in nadomeščena Uredba št. 343/2003 (v nadaljevanju: uredba Dublin II), je navedeno:

„(2) Skupna azilna politika, vključno s Skupnim evropskim azilnim sistemom, je sestavni del cilja [Unije], da se postopno vzpostavi območje svobode, varnosti in pravice, odprto tistim, ki so zaradi okoliščin prisiljeni zakonito iskati zaščito v Uniji.

[...]

(41) V skladu s členoma 3 in 4a(1) Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen [pogodbama EU in DEU], sta obe državi članici podali uradno obvestilo, da želita sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe.“

13 Namen te uredbe je, kot izhaja iz njenega člena 1, določiti merila in mehanizme v zvezi s prošnjami za mednarodno zaščito, pri čemer je pojasnjeno, da se take prošnje v skladu z opredelitvijo iz člena 2(h) Direktive 2011/95, na katero napotuje člen 2(b) Uredbe Dublin III, nanašajo na pridobitev statusa begunca ali statusa subsidiarne zaščite.

14 Člen 18(1)(d) navedene uredbe določa:

„Odgovorna država članica po tej uredbi, je zavezana, da:

[...]

(d) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, katere prošnjo je zavrnila in ki je podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje.“

15 Člen 48 iste uredbe določa:

„Uredba [Dublin II] se razveljavi.

[...]

Sklicevanja na razveljavljeno uredbo ali člene se štejejo za sklicevanja na to uredbo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge II.“

Irsko pravo

16 Prošnja za mednarodno zaščito v skladu s členom 21(2)(a) International Protection Act 2015 (zakon iz leta 2015 o mednarodni zaščiti) ni dopustna, če je druga država članica prosilcu priznala status begunca ali status subsidiarne zaščite.

Spori o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

17 M. S., M. W. in G. S. so državljani tretjih držav, ki so, potem ko so v Italiji pridobili subsidiarno zaščito, leta 2017 vstopili na Irsko, kjer so vložili prošnjo za mednarodno zaščito pri International Protection Office (urad za mednarodno zaščito, Irska).

18 Urad za mednarodno zaščito je z odločbami z dne 1. decembra 2017, 2. februarja 2018 in 29. junija 2018 te prošnje za mednarodno zaščito zavrnil, ker je bila zadevnim osebam subsidiarna zaščita že priznana v drugi državi članici, in sicer v Italiji.

19 M. S., M. W. in G. S. so zoper te odločbe vložili tožbe pri International Protection Appeals Tribunal (sodišče za mednarodno zaščito, Irska), ki jih je z odločbami z dne 23. maja, 28. septembra in 18. oktobra 2018 zavrnilo.

20 Tožeče stranke iz postopkov v glavni stvari so pri High Court (višje sodišče, Irska) vložile pritožbe za razveljavitev teh odločb.

21 Predložitveno sodišče s sklicevanjem na točki 58 in 71 sodbe z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi (C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219), opozarja, da člen 33(2)(a) Direktive 2013/32 državi članici omogoča, da prošnjo za azil zavrže kot nedopustno, če je druga država članica prosilcu priznala mednarodno zaščito, naj gre za status begunca ali status subsidiarne zaščite. V skladu s členom 25(2)(a) Direktive 2005/85 pa je bila ta možnost omejena na primere, v katerih je bil prosilcu v drugi državi članici priznan status begunca.

22 Tako naj na podlagi povezane uporabe Direktive 2013/32 in Uredbe Dublin III nobena država članica ne bi bila zavezana obravnavati prošnjo za mednarodno zaščito, če je bila subsidiarna zaščita že priznana v drugi državi članici.

- 23 Vendar predložitveno sodišče poudarja, da se je Irska, ki je sodelovala pri sprejetju in uporabi Uredbe Dublin III, odločila, da ne sodeluje pri sprejetju in uporabi Direktive 2013/32, tako da to državo članico še naprej zavezuje Direktiva 2005/85.
- 24 V teh okoliščinah se predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba takrat, kadar državo članico zavezuje uporaba Direktive 2005/85 v povezavi z Uredbo Dublin III, člen 25 te direktive razlagati tako, da nasprotuje ureditvi te države članice, v skladu s katero se prošnja za mednarodno zaščito šteje za nedopustno, kadar je bila prosilcu že priznana subsidiarna zaščita v drugi državi članici. Navedeno sodišče se sprašuje predvsem o obsegu razlogov za nedopustnost iz člena 25(2)(d) in (e) navedene direktive, zlasti v zvezi z razlago pojma „zadevna država članica“, ki se uporablja v teh določbah.
- 25 Poleg tega želi predložitveno sodišče izvedeti, ali to, da državljan tretje države, ki mu je bila v prvi državi članici priznana subsidiarna zaščita, vloži prošnjo za mednarodno zaščito v drugi državi članici, pomeni zlorabo pravice, tako da lahko zadnjenavedena država članica, če je tako, tako prošnjo šteje za nedopustno.
- 26 V teh okoliščinah je High Court (višje sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali sklicevanje na ‚zadevno državo članico‘ iz člena 25(2)(d) in (e) Direktive 2005/85 pomeni prvo državo članico, ki je prosilcu za mednarodno zaščito odobrila zaščito, ki je izenačena z azilom, ali drugo državo članico, ki ji je predložena naknadna prošnja za mednarodno zaščito, ali eno ali drugo od teh držav članic?
  2. Če je bila državljanu tretje države odobrena mednarodna zaščita v obliki subsidiarne zaščite v prvi državi članici in se preseli na ozemlje druge države članice, ali vložitev nadaljnje prošnje za mednarodno zaščito v drugi državi članici pomeni zlorabo pravic, tako da lahko druga država članica sprejme ukrep, s katerim je določeno, da taka naknadna prošnja ni dopustna?
  3. Ali je treba člen 25 Direktive 2005/85 razlagati tako, da preprečuje državi članici, ki je ne zavezuje [Direktiva 2013/32], zavezuje pa jo Uredba [Dublin III], sprejetje zakonodaje, kakršna je ta iz obravnavane zadeve, v skladu s katero se prošnja za azil državljana tretje države, ki mu je druga država članica predhodno odobrila subsidiarno zaščito, šteje za nedopustno?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo in tretje vprašanje

- 27 Predložitveno sodišče s prvim in tretjim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 25(2) Direktive 2005/85 razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, za katero se uporablja Uredba Dublin III, vendar ki je Direktiva 2013/32 ne zavezuje, in v skladu s katero se prošnja za mednarodno zaščito šteje za nedopustno, če ima prosilec status subsidiarne zaščite v drugi državi članici.
- 28 Najprej je treba poudariti, da se je Irska, kot je razvidno iz točk 8, 11 in 12 te sodbe, odločila, prvič, da ne sodeluje pri sprejetju in uporabi Direktive 2013/32, s katero je bila za države članice, ki jih ta direktiva zavezuje, razveljavljena Direktiva 2005/85, in drugič, da sodeluje pri sprejetju in uporabi Uredbe Dublin III, s katero je bila razveljavljena in nadomeščena Uredba Dublin II.
- 29 Zato se za Irsko na področju pravil azilnega postopka uporablja Direktiva 2005/85 v povezavi z Uredbo Dublin III.

- 30 V skladu s členom 25(2) Direktive 2005/85 lahko države članice prošnjo za azil štejejo za nedopustno v položajih iz te določbe.
- 31 Kot je razvidno iz točke 24 te sodbe, se predložitveno sodišče sprašuje, ali razlogi za nedopustnost iz člena 25(2)(d) in (e) Direktive 2005/85 državi članici omogočajo, da prošnjo za azil, ki jo je vložil državljani tretje države, ki je status subsidiarne zaščite prej pridobil v drugi državi članici, zavrže kot nedopustno. Po mnenju navedenega sodišča bi bilo tako, če bi bilo treba izraz „zadevna država članica“ iz teh določb razlagati tako, da se lahko nanaša na državo članico, v kateri je bila navedenemu državljanu predhodno priznana subsidiarna zaščita.
- 32 V zvezi s tem člen 25(2)(d) Direktive 2005/85 določa, da lahko države članice prošnjo štejejo za nedopustno, če se prosilcu dovoli, da ostane v „zadevni državi članici“ iz drugih razlogov, na podlagi katerih se mu lahko prizna status, ki nudi enake pravice in ugodnosti kot status begunca na podlagi Direktive 2004/83.
- 33 Člen 25(2)(e) te direktive pa določa, da lahko države članice prošnjo štejejo za nedopustno, če se prosilcu dovoli, da ostane na ozemlju „zadevne države članice“ iz drugih razlogov, ki ga ščitijo pred izročitvijo do zaključka postopka za priznanje statusa v skladu s členom 25(2)(d) navedene direktive.
- 34 Medtem ko izraz „druga država članica“ iz člena 25(2)(a) Direktive 2005/85 označuje državo članico, v kateri je bil prosilcu predhodno priznan status begunca, pa se izraz „zadevna država članica“ iz člena 25(2)(d) in (e) te direktive nanaša na državo članico, v kateri lahko prosilec ostane iz drugih razlogov iz teh zadnjenavedenih določb.
- 35 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 41 sklepnih predlogov, je mogoče uporabo različnih izrazov v členu 25(2)(a) ter členu 25(2)(d) in (e) Direktive 2005/85 pojasniti z dejstvom, da je zakonodajalec Unije želel zajeti dva različna primera, tako da izraza „zadevna država članica“ ni mogoče šteti za enakovrednega izrazu „druga država članica“.
- 36 Iz tega izhaja, da „zadevna država članica“ iz člena 25(2)(d) in (e) Direktive 2005/85 ne pomeni države članice, ki je zadevnemu prosilcu predhodno priznala status subsidiarne zaščite.
- 37 To razlago potrjuje sobesedilo, v katero se umeščajo te določbe. V členu 2(k) te direktive je namreč določeno, da izraz „ostati v državi članici“ pomeni ostati na ozemlju države članice, v kateri je bila vložena prošnja za azil ali v kateri se ta prošnja obravnava. Določbe člena 25(2)(d) in (e) navedene direktive pa se posebej nanašajo na primer, v katerem je prosilcu dovoljeno ostati v zadevni državi članici ali na ozemlju zadevne države članice.
- 38 Zato se izraz „zadevna država članica“ iz člena 25(2)(d) in (e) Direktive 2005/85 – kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točki 44 sklepnih predlogov – nanaša na državo članico, v kateri je državljani tretje države vložil prošnjo za azil in na ozemlju katere lahko ostane, bodisi zato, ker mu je ta država članica že priznala status, ki nudi enake pravice in ugodnosti kot status begunca, bodisi ker postopek za ugotovitev takega statusa še poteka.
- 39 Iz tega sledi, da razlogi za nedopustnost iz člena 25(2)(d) in (e) te direktive državi članici ne omogočajo, da prošnjo za azil, ki jo je vložil državljani tretje države, ki je predhodno pridobil subsidiarno zaščito v drugi državi članici, zavrže kot nedopustno.
- 40 Res je, da člen 25 Direktive 2005/85 v odstavku 1 določa, da se razlogi za nedopustnost, naštetih v odstavku 2, dodajo k „primerom“, v katerih se prošnja ne preučuje v skladu z Uredbo [Dublin II], in da eden od teh razlogov za neobravnavanje, ki je naveden v členu 16(1)(e) te uredbe, določa, da so države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil po navedeni uredbi, obvezane ponovno sprejeti državljani tretje države, čigar prošnjo so zavrnil in ki je na ozemlju druge države članice brez dovoljenja.

- 41 V zvezi s tem je Sodišče v okviru uporabe Direktive 2005/85 v povezavi z Uredbo Dublin II razsodilo, da člen 25(2)(a) Direktive 2005/85 omogoča, da se prošnja za azil zavrže kot nedopustna le, če je bil prosilcu priznan status begunca v drugi državi članici (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi, C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219, točki 58 in 71). Država članica, v kateri je prošnja za azil vložil državljan tretje države, ki je upravičen do subsidiarne zaščite v drugi državi članici, te prošnje torej ne more zavreči kot nedopustno na podlagi člena 25(2)(a) Direktive 2005/85. Vendar lahko ta prva država članica vedno začne postopek za ponovni sprejem na podlagi člena 16(1)(e) Uredbe Dublin II.
- 42 Opozoriti pa je treba, da se je Irska, kot je razvidno iz točke 28 te sodbe, čeprav se zanjo še naprej uporablja Direktiva 2005/85, ki je bila razveljavljena z Direktivo 2013/32, odločila sodelovati pri sprejetju in uporabi Uredbe Dublin III, s katero je bila razveljavljena Uredba Dublin II. Za to državo članico zato ni mogoče šteti, da jo zavezujeta Direktiva 2013/32 ali Uredba Dublin II.
- 43 Sklicevanje na Uredbo Dublin II iz člena 25(1) Direktive 2005/85 je torej treba v skladu s členom 48 Uredbe Dublin III razumeti kot sklicevanje na zadnjenavedeno uredbo. Poleg tega je v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge II k Uredbi Dublin III razlog za neobravnvanje iz člena 16(1)(e) Uredbe Dublin II zdaj določen v členu 18(1)(d) Uredbe Dublin III.
- 44 V zvezi z uporabo razloga za neobravnvanje iz člena 18(1)(d) Uredbe Dublin III pa je Sodišče v okviru uporabe Direktive 2013/32 v povezavi z Uredbo Dublin III presodilo, da država članica od druge države članice ne more veljavno zahtevati, naj v okviru postopkov, opredeljenih v tej uredbi, sprejme ali ponovno sprejme državljan tretje države, ki je vložil prošnjo za mednarodno zaščito v prvi od teh držav članic, potem ko mu je bila v drugi priznana subsidiarna zaščita. V tem položaju je namreč zakonodajalec Unije menil, da je treba zavrnitev take prošnje za mednarodno zaščito zagotoviti z odločbo o nedopustnosti na podlagi člena 33(2)(a) Direktive 2013/32 in ne z odločbo o predaji in neobravnvanju na podlagi člena 26 Uredbe Dublin III (sklep z dne 5. aprila 2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, točki 39 in 41, ter sodba z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi, C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219, točki 78 in 79).
- 45 Ker torej Irske ne zavezujeta niti Direktiva 2013/32 niti Uredba Dublin II, v položaju, v katerem je prosilec za azil upravičen do subsidiarne zaščite v drugi državi članici, pristojni organi Irske ne morejo niti sprejeti odločitve o nedopustnosti na podlagi Direktive 2013/32 niti začeti postopka za sprejem ali ponovni sprejem na podlagi Uredbe Dublin II, tako da bi ti organi načeloma morali obravnavati prošnjo za azil.
- 46 Vendar bi bila taka rešitev, tudi če bi bila posledica odločitve Irske, da ne uporabi nekaterih ukrepov iz skupnega evropskega azilnega sistema, v nasprotju ne le z logiko tega sistema, ampak tudi s cilji Direktive 2005/85 in Uredbe Dublin III.
- 47 V zvezi s tem je zakonodajalec Unije, kot je razvidno iz točk 41 in 44 te sodbe, tako v okviru uporabe Direktive 2005/85 v povezavi z Uredbo Dublin II kot v okviru uporabe Direktive 2013/32 v povezavi z Uredbo Dublin III menil, da državi članici prošnje za azil ni treba obravnavati, če je prosilec že upravičen do subsidiarne zaščite v drugi državi članici. Ta ugotovitev se zlasti odraža v uvodni izjavi 22 Direktive 2005/85, v skladu s katero se držav članic ne bi smelo obvezati, da preučijo vsebinsko utemeljenost prošnje za azil, če je pred tem prva država azila prosilcu že dodelila status begunca ali mu zagotovila zadostno zaščito in bo prosilec ponovno sprejet v to državo.
- 48 V tem okviru je treba spomniti, da je načelo vzajemnega zaupanja med državami članicami, na katerem temelji skupni evropski azilni sistem, v pravu Unije temeljno, saj omogoča vzpostavitev in ohranjanje območja brez notranjih meja (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi, C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219, točka 84).

- 49 V skladu s členom 25(2)(b) in (c) Direktive 2005/85 pa lahko država članica prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo vložil državljani tretje države, ki v tretji državi uživa zaščito, ki se šteje za zadostno, zavrže kot nedopustno.
- 50 V teh okoliščinah, kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točki 70 sklepnih predlogov, to, da bi bila Irska, ki sodeluje pri Uredbi Dublin III, zavezana, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo je vložil državljani tretje države, ki je predhodno pridobil subsidiarno zaščito v drugi državi članici, ne bi bilo v skladu z dejstvom, da bi navedena država članica lahko takšno prošnjo, ki jo vložil državljani tretje države, ki v tretji državi uživa zaščito, ki se šteje za zadostno, zavrgla kot nedopustno.
- 51 Poleg tega je namen Direktive 2005/85, kot je razvidno iz njene uvodne izjave 6 in njenega člena 1, določiti minimalne standarde glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah, da bi se med drugim omejilo sekundarno gibanje prosilcev za azil med državami članicami v primerih, v katerih takšno gibanje povzročajo razlike med pravnimi okviri teh držav članic. Sodišče je v zvezi z Uredbo Dublin III razsodilo, da je njen namen prav preprečiti taka gibanja z vzpostavitvijo enotnih mehanizmov in meril za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito (glej v tem smislu sodbo z dne 2. aprila 2019, H. in R., C-582/17 in C-583/17, EU:C:2019:280, točka 77 in navedena sodna praksa).
- 52 Če pa bi bila država članica, ki jo zavezuje Direktiva 2005/85 in Uredba Dublin III, kot je Irska, zavezana obravnavati prošnje za azil, ki so jih vložili državljani tretjih držav, ki že uživajo subsidiarno zaščito v drugi državi članici, bi lahko ta položaj te državljanke spodbudil k temu, da odidejo v druge države članice, kar bi povzročilo sekundarno gibanje, ki pa ga ta direktiva in ta uredba ravno želita preprečiti (glej po analogiji v zvezi z Uredbo Dublin III sodbo z dne 17. marca 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, točka 52).
- 53 Iz tega izhaja, da čeprav lahko države članice prošnjo za azil zavržejo kot nedopustno, kadar je prosilcu zagotovljena zadostna zaščita v tretji državi, morajo imeti možnost, da glede na okvir in cilje, ki jim sledi skupni evropski azilni sistem, *a fortiori* storijo enako, kadar je bila prosilcu v državi članici že priznana subsidiarna zaščita.
- 54 Glede na vse zgornje preudarke je treba na prvo in tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 25(2) Direktive 2005/85 razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države članice, za katero se uporablja Uredba Dublin III, vendar ki je Direktiva 2013/32 ne zavezuje, in v skladu s katero se prošnja za mednarodno zaščito šteje za nedopustno, če ima prosilec status subsidiarne zaščite v drugi državi članici.

Drugo vprašanje

- 55 Ob upoštevanju odgovora na prvo in tretje vprašanje na drugo vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

- 56 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 25(2) Direktive Sveta 2005/85/ES z dne 1. decembra 2005 o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah je treba razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države članice, za katero se uporablja Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, vendar ki je Direktiva 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite ne zavezuje, in v skladu s katero se prošnja za mednarodno zaščito šteje za nedopustno, če ima prosilec status subsidiarne zaščite v drugi državi članici.

Podpisi